

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
N-MESE

Hiányoltalak a tószentelésből, öcsi! Okítsál föl végre, hogyan tudsz eltűnni a városból se kukk, se bakk. Húsvét szent ünnepén! Hogy miből maradtál ki!

Tudod jól, hogy másnapján a heveny locsolás után már tízkor talpon áll bennem az ördög, igen rozsmaringos hangulatom kerekedik olyankor. Nem viszem a devornyázásig, de kibolházom a gatyáját annak, aki megharagít valamivel. Filléres emberben forintos kárt teszek néha, dagad bennem igen a virtus meg a reggeli kenyér a borban. Ezt azért bocsátom előre, hogy értsed majd öreg barátodat, ha meghallasz miegymást a városban.

Bizton láttad a tévében te is, hogy a gazduram locsolónapon felavatja a berekben a maszek horgásztavát síppal, pappal, sárdi jó nedűvel. A tizenegy órai hacacáréra kifontoskodtunk mi is a sógival; hajtotta a lábbuszunkat rendesen a bor. Jaj, idesanyám! Régen nem jártam arra, amióta ellopták a biciklimet. Vadonatúj faházak, hidak, kocsmák, faszobrok: ez kell a magyarnak, nem a gázáremelés! Annyi volt ott az autók, mint gyócsgatyán a kódistetű. Csináltak egy pódiumot, a tulaj arról legelsőnek igen csendesesen, szerényen bánt a szóval szentigaz, de másodjára a polgármester már verte a mellét, hogy összeheti a város a kezét, meg hogy ő mennyire segítette a tulajt a nagy vízi alkotásban végig. Bíborlott a fejünk a sógival, mintha herét kaszálnánk, pedig csak a sok maszlag tolt a föl a vért a kalapunk alá. Tudod, hogy mennyire kultúriszonyban szenvedek, amikor meglózungolni akarják nagy emberek a kis agyamat. Nem beszélve arról, hogy tavaly még ingyen horgásztam a vadvízen, most meg ezres a napijegy és meg kell venni a halat, csak úgy viheted haza a tepsibe.

Jött ám a java! Dobogóra hágott a plébános úr is, és Krisztushoz hasonlította a gazduramat, aki három kenyérből meg négy halból ötszáz embert megetetett. A számok lehet hogy nem stimmelnek, mert akkor már igen sűrítette a vörösbor a véreket, amit a sógival üvegből szopogattunk a félárnyékban hátul; meg a Bibliát is igen régen volt alkalmam forgatni sajnos. Aztán megszentelte a pap a tavat halastul, békástul. Életemben nem láttam még ennyi szenteltvizet! Mondtam is otthon a ténsasszonynak a szomszédban, hogy hozok belőle egy vödörrel. Ha abban áztatja a lábát, lemegy róla a krumpli egyszerre. Aztán a legvégén átgurították volna a söröshordót hárman a szép csicsás, lazúros fahídon: a pap, a polgármester meg a tulaj, nagy-nagy avatási hevületükben. De a hármuk segge egymás mellett nem fért be sehogyse a gyaloghíd korlátjai közé. Így hát gurított a tulaj, azok meg ballagtak utána búvabaszi képpel, hogy lemaradtak a nagy gurításról. A tulaj az erőlködéstől egyszer csak megrepezttette a gyołcsot, erre olyan röhögés kapta el a népet, hogy majdnem beleszédelegtek a tókába.

Jött az áldomás, az ingyenhalászlé legelőszőr. Egy savón hízott menyecske merte a lötytöt, mi meg álltunk a sorban a nejlontányérral a markunkban. A Lagzi Lajcsi nem csinálta jobban annak idején, amikor még annyira szegény volt, hogy osztogatott. Pedig sokat tanult a Róbert bácsitól meg a szeretetszolgálattól. Mire ránk került a sor, halfőzeléket tudott csak lötyyinteni a spiné a csajkánkba. Mutatom a plébános úrnak szemrehányón, hogy hol van itt az ige, amikor nincs hal lében, meg bor sincs sehol, a kenyér meg elfogyni látszik. Aszongya, hogy egyek vaddisznópörköltet, ha fumigálok a halászlét. Hát az meg hol van? A spiné csak előhúzza a vasplatni alól a protokollbográcsot, és megzuhant egy másik csajkát gyönyörű, remegős vadpörkölttel. Hát kitört nyomban a parasztgyalázat, mint a ragyás Laci szemfoga a vonyarci búcsúban. A polgármester meg a tulaj alig tudták megmenteni a bográcsot a föléhezett nép elől. Vártak valami államtitkárt, csak nem jött, mert elhúzódtott valahol egy templomszentelés, okított föl bennünket a kocsmáros. No mindegy, ülök a padon és zabbantom jóízűen a cocapörköltet én egyedül; dagasztom a bordát, hogy államtitkári kaját csócsálok, mondom is mindenkinek, hogy a plébános úr ajánlotta jószívvel. Odajön egy rongytipró, kukaforgató közüzemi tulok – jól ismerem már -, közben még pujgatja egy másik, markaköpő suhanc, hogy a mamája felejtette volna a vacokágyban. Azon sunnyoznak, honnan vettem a pörköltet.

A döbbenet kiült a képükre, amikor bementem, hogy ez nem az én pörköltöm, hanem egy államtitkáré, aki nem ért meg, és én eszem meg helyette. No, több se kellett annak a szájra markos közüzeminek, kikapta a kezemből a nejloncsajkát és a fejemre borította a drága pörköltet. A szent Antal meg alámgyújtotta erre a nagy tüzet hirtelen, és olyat tekertem le a közüzeminek bal kézzel, hogy elgörbült a nyaka, és két polgárőr vitte haza az ölében. A sógi meg egy vödör langyosvízzel zuhantotta le rólam a zafatot, mert a hús az magától lepotyogott a földre. Ne röhöggy! Az vót az ünnepi gúnyám...

No ládd csak, azért bocsájtottam előre az ígét arról, hogy milyen is a hevüitem általában a locsolónapon, amikor dagad bennem a régi jó virtus.